

BOLEMANT LÁSZLÓ

kavicsok

gyűjtöm a híg napokat.
 csak rakom magam mögé
 színes óráim adom cserébe
 és halogatom
 saját időm kivetítését,
 hogy – nem tudni mikor –,
 kiszűrjem belőlük a regényt.

a valóság szemcséi minden
 napban életre kelnek még,
 ha hangtalanul is
 sodorja őket a mozgó idő,
 keresem, látszanak-e most is

az apró, meg-megvillanó kavicsok.
 tudom, olyanok, mint a nyáravató
 isztriai hétvégén talált
 fényes pillanatok megkövült teste.

szilánkokból újra összeraknám a szemem,
 de éleik elkoptak a morajlásban.

apálykor nem karcolják a levegőt
 a parton, óriás homokszemékké lettek.
 ki tudja, mire jők, talán kiszűrrik
 mégis valahol az aranymosók.

Végleg

Menj.
 Most közelebb lépsz ahhoz a naphoz.
 Egyszer odaérsz, s úgy tűnik majd, végleg veled marad
 ez a színtelen távolság mindentől,

ahol üres percek forognak a tenyeredben,
 mert ha magadat sokáig csalogod, eljön ennek is a beteljesülése.

Egyszer, hamar, most.
 Piszkálhatod a körmöd
 valahol idegenek között.

Eltűnsz az életlen városképben –
 árnyékba süllyedsz,
 trágár színekre figyelsz,
 kongó zenékbe zuhansz.

De ne félj, nem maradt már több nap – hogy
 elaludj titkos szavakban,
 lebegj a mezítelenségben,
 csak a halaidra gondolj.